

E. Gangl:

Svojci.

(Odlomek.)

1.

Ko dan umira in se bliža noč,
srce viharno si želi pokoja;
a više, dalje hoče duša moja —
razbit je padel z nje temè obroč.

Kako se v naših prsih dviga moč,
želeč si dela, truda, slave, boja,
da se do veličastnega razvoja
razmahne narod — v sebe upajoč.

Srce drhteče rani mi spomin,
kot gad strupen in kakor meč nabrušen:
Herod je bil ti kum, slovenski sin!

O, mnogoteri dom nam je razrušen,
a vzdramljen iz polblaznih bolečin,
junak na novo delo gre navdušen!

5.

Srce ponosno, kot iz jekla dlan —
tako obhodil bi slovenske meje,
da tožnega ljubezen spet ogreje
in dvigne ga, kdor v zlo je zakopan.

Na delo, bratje, vsakdo je pozvan,
kdor s slutnjo gleda mirno in jasneje
in vé, da gine hitro in hitreje,
kdor solzam le je in obupu vdan!

Bodočnost je, sicer bi nas ne bilo,
ker ona k nam pošilja tisto moč,
ki v nas plodi ustvarjajočo silo.

Bodimo kakor jezdec vihrajoč,
ki je dopolnil dano naročilo,
ko dom pokliče, zanj umirajoč!

Konec!

„Sokoli moji,“ vojvoda veli,
„na vse strani se zdaj mi razletite,
za domovine slavo se borite!
Pir bodi vojna ti, junaška kri!“ —

Po zraku žvižga mečev že zamah,
razpleta vihra iskrim vrancem grive,
odletel vratom pekla je zapah,
kri brizga in poji steptane njive!

In vojvoda v daljave nem strmi . . .
Sokolov ni, ah, ni več v rodnem gnezdi!
Nebo zasveti se in spet stemni:
ugasnila je luč poslednji zvezdi . . .

T. Ravljan:

Jesensko jutro.

Tajno pošumevajo platane,
v polsnu se mrtvaški kostanj zgane,
tih gaj molči . . .

Svitla rosa pada na poljane,
kakor da po velem licu kane
solza iz oči . . .

